

WELKOM IN ZORGVILLA DE BARONES

Margareth Hillebrandt

WELKOM IN ZORGVILLA

DE BARONES

Juliette en Max 1

ocean

Welkom in Zorgvilla De Barones is deel 1 van de serie Juliette en Max

© 2026 Margareth Hillebrandt

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst – en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon

Omslagbeeld © Gijs Kast

Foto auteur © Rosalie Barnhoorn

NUR 301

ISBN 9789046836309

ISBN 9789046836316 (e-book)

ISBN 9789046836323 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Ocean maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Marjolein, Reinier en Frank

JULIETTE

Op het moment dat Juliette haar rollator via de sluisdeuren de hal van de zorgvilla in rijdt, beseft ze dat ze een grote fout heeft gemaakt. De sfeer is totaal anders dan in de prachtige brochure op hoogglans papier. Het ligt niet aan de inrichting; die is prima, helemaal haar stijl. Licht modern met klassieke elementen. Maar die bewoners... Suffige, uitgebluste mensen hangen onderuitgezakt in hun stoel. Waar zijn de stralende, uitnodigende gezichten die haar vanaf het papier toelachten? *Kom*, wenkten hun ogen. *Het is hier gezellig*. Waren dat ingehuurde figuranten? Het kan bijna niet anders.

‘Mijn god,’ fluistert ze voor zich uit. *Wat heb ik gedaan? Hoe heb ik me zo kunnen vergissen?* Ze hoort hier niet, nog lang niet. Wat dacht ze hier te vinden? Vrienden, een gezellige oude dag, reuring?

Tijdens haar eerste verkennende bezoek aan De Barones, toen alle bewoners afwezig waren vanwege een uitstapje naar het tuincentrum waar ze gingen bloemschikken, was ze een mooie ronde ruimte binnengestapt. Het zonlicht had vrolijk door de grote glaspartijen naar binnen geschinen. Ze zag een bar, een koffiecorner en een grote ovale leestafel. Comfortabele fauteuils in verschillende kleuren stonden gegroepeerd rond mahoniehouten salontafels. Aan de muren hingen fraaie schilderijen van landschappen, zeegezichten en graanvelden. Alles straalde een elegante rust uit.

De chique benaming ‘zorgvilla’, de inrichting, de brochure en de teksten over warmte en gezelligheid voelen plotseling aan als loze beloften. Het is allang niet meer zoals vroeger. Er zijn geen bejaardenhuizen meer. Die zijn door de regering vakkundig om

zeep geholpen, met als gevolg dat grote groepen ouderen thuis in eenzaamheid wegwijnen. Er zijn alleen nog verzorgingshuizen en verpleeghuizen. De naam zegt het al, je wordt er verzorgd en verpleegd. Je komt er alleen in als je echt iets mankeert. Bij alle instellingen die ze had bestudeerd stond dat er een zorgindicatie nodig was. Dat had haar moeten alarmeren, maar de wens om niet meer alleen te zijn, won het van het gezonde verstand.

Ze laat haar ogen nogmaals door de ruimte glijden en beseft dat het saaiste en meest angstaanjagende deel van haar leven is aangebroken.

MAX

Bij de ingang van het restaurant staat een forse vrouw achter een rollator onwennig om zich heen te kijken. Het is duidelijk dat ze een plekje zoekt. Max heeft haar niet eerder gezien; ze moet een nieuwe bewoner zijn. Rond dit tijdstip komt er immers nooit bezoek. De lunch in De Barones is heilig, meer nog dan het avondeten. Rond het middaguur wordt er een uitgebreide warme maaltijd geserveerd en je moet echt iets serieus mankeren om verstek te laten gaan. Misschien heeft dat iets te maken met een veranderde spijsvertering, of met oude gewoonten, of domweg omdat de meeste bewoners 's avonds te moe zijn voor een uitgebreide maaltijd.

Max woont al tien jaar in de zorgvilla, waardoor hij een zekere status heeft opgebouwd. Iedereen kent hem hier, zeker de oudgedienden onder het personeel en het management. Voor de bewoners die in een vergevorderd stadium van dementie verkeren geldt dat natuurlijk niet, die zijn hem na een begroeting binnen een paar seconden weer vergeten.

In De Barones heeft hij zo zijn vaste gewoontes ontwikkeld. Het heeft niet veel om het lijf. Hij is niet ontevreden met zijn leven hier dat rustig voortkabbelt. Wanneer verveling de kop opsteekt en hij de sfeer in huis zat is, maakt hij een ommetje. Vaak eindigt hij dan in zijn vaste kroeg, waar hij zijn biertje drinkt, een praatje maakt en regelmatig een kaartje legt met zijn klaverjasclub. Daarna kuiert hij terug naar De Barones en schuift weer aan voor de volgende maaltijd. Verder kijkt hij veel tv op het immens grote scherm in zijn appartement. Vooral sport, met een duidelijke voorkeur voor

voetbal. Wie doet hem wat? Gemak dient de mens, en dit mens houdt erg van gemak.

Nieuwsgierig kijkt Max naar de vrouw in de deuropening van het restaurant. Ze staat achter een rollator, dus ze zal wel iets mankeren. Desondanks heeft hij het gevoel dat zij anders is dan de rest. Ze straalt kracht uit en maakt een allesbehalve hulpeloze indruk. Toch maakt haar onrustige blik duidelijk dat ze zich niet op haar gemak voelt. Ze oogt als een nieuwe leerling die halverwege het schooljaar een vreemde klas binnenstapt waarin de leerlingen elkaar allang kennen. Haar ogen schieten van links naar rechts. Hun blikken vangen elkaar en oefenen een aantrekkingskracht uit, die niet alleen hem maar ook haar lijkt te verbazen. Alsof ze houvast zoekt in de ruimte blijft ze hem aankijken. Een kleine frons trekt tussen haar wenkbrauwen die als getekende halve maantjes boven haar zilverkleurige vlinderbril staan. Die bril! Hij kan een glimlach niet onderdrukken.

John, de assistent-kok, tracht zich over haar te ontfermen. John is een enorme kolos en wordt hier in huis ook wel de Grote Vriendelijke Reus genoemd. De gelijkenis uit het boek van Roald Dahl is treffend. Resoluut schudt de vrouw van nee, wanneer John haar een lege plek aanwijst tussen de meest kwetsbare mensen aan het einde van de lange tafel.

Max zelf is een iele man, in tegenstelling tot deze vrouw, die niet alleen in postuur, maar ook in uitstraling een *grande dame* is. Ze zijn absolute tegenpolen, realiseert hij zich. Zonder dat hij zijn arm kan bedwingen gaat die als vanzelf omhoog en wenkt hij haar. Nooit eerder heeft hij iemand uitgenodigd aan zijn tweepersoonstafeltje. Hij begrijpt zelf niet waarom hij het nu wel doet, en ook niet waar de aantrekkingskracht vandaan komt. Die is er. Onmiskenbaar.

Met haar rollator laveert de vrouw tussen de tafels door en komt bij hem tot stilstand.

‘Je kunt hier zitten als je wilt,’ zegt hij.

‘Bijzonder aardig van u.’

Hij gaat staan en stelt zich voor. ‘Max Versluis.’

‘Aangenaam, Juliette Kamphuis.’

Haar deftige uitspraak verbaast hem niet. Ze zijn hier allemaal zo, behalve hij dan. Met een handgebaar wijst hij naar de stoel tegenover zich.

Nadat ze de rollator naast haar stoel heeft gezet, gaat Juliette moeizaam zitten. Tegelijkertijd wijst ze naar haar benen. ‘Die willen niet meer, maar hier,’ ze tikt tegen haar slaap, ‘is alles gelukkig nog in orde. En hoe zit dat bij u?’

‘Zeg alsjeblieft Max, en gewoon jij. Bij mij doet alles het nog, en dan bedoel ik ook alles.’ Hij geeft haar een knipoog.

Ze knijpt haar ogen samen.

‘Geintje,’ zegt hij daarom snel.

‘Hoe gaat dat hier, er wordt toch wel iets geschonken bij de lunch?’

‘Wat dacht je?’ Hij steekt zijn hand op en wenkt het meisje dat de drankjes aan het opnemen is.

Juliette bestelt een glas tempranillo. ‘Die past goed bij de carpaccio die we als voorgerecht krijgen,’ zegt ze. Max bestelt een biertje.

‘Niet goed?’ vraagt hij als hij haar bedenkelijke blik ziet.

‘Ach, alles kan natuurlijk, maar bier... bij de lunch?’

Hij knijpt zijn lippen samen. Ze zal er toch niet zo een zijn? Zo’n Haagse die zich zwaar boven hem verheven voelt? Hij is een eenvoudige man, uit een eenvoudig milieu. Dat wil nog niet zeggen dat hij minder is.

‘Wat jij doet, moet jij weten. Ik drink mijn biertje en niets anders.’

Ze lacht. ‘Kijk, daar hou ik van. Mannen met pit, maar daar...’ ze beweegt haar hoofd schuin naar achteren, ‘daar zit weinig pit in, alhoewel het er iets beter uitziet dan toen ik hier gistermiddag aankwam.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Half drie.’

‘Vind je het gek, vlak na de lunch? De meesten doen dan een tukkie op hun kamer, of ze zitten ergens weg te dommelen in een stoel. Op andere tijden valt het best mee, hoor.’

Juliette kijkt achterom naar de lange tafel. De bewoners zitten met smaak te eten. Naast het geluid van tikkend bestek tegen de borden worden er ook korte gesprekjes gevoerd. Zwijgend draait ze zich weer naar hem toe en knikt.

De maaltijd verloopt genoeglijk. Met verbazing kijkt hij naar Juliette, die haar tweede glas bestelt, direct nadat het voorgerecht is opgediend.

‘Ik zie je bijna denken, die dame drinkt wel erg snel en veel. Excuses, dat is een van mijn zwakheden. Ik lust ze nu eenmaal graag.’ Ze werpt hem over haar glas een verontschuldigende blik toe.

Hij neemt een slok bier en veegt het schuim van zijn mond als zijn tafelenote hem vraagt hoelang hij in de zorgvilla woont. ‘Tien jaar.’ Hij kent de reacties van nieuwelingen. Het is natuurlijk ook een beetje absurd, maar deze vrouw reageert wel erg ad rem.

‘Hoe oud ben je dan? Honderd?’

Max grinnikt. ‘Nee, de eeuw heb ik nog niet aangetikt. Hoe oud denk je eigenlijk dat ik ben?’

‘Negenennegentig dan?’

Weer moet hij lachen. ‘Zal ik jouw leeftijd eens schatten?’

Juliette gaat rechtop zitten. Ze duwt haar boezem naar voren en kijkt hem, met haar hoofd een beetje schuin, koket aan. ‘Nou, wat denk je? Geen wraak nemen, hè. Een serieus antwoord.’

‘Ik denk...’ Hij aarzelt, ‘... zeventig?’

‘Precies in de roos. Nu wil ik het van jou natuurlijk ook weten.’

‘We zijn leeftijdgenoten,’ zegt hij.

Op haar vraag hoe het kan dat hij hier al tien jaar woont en hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen, wil hij niet direct antwoorden. ‘Dat komt nog wel een keer.’

Wanneer ze bij het dessert zijn aanbeland, dat bestaat uit een mooie combinatie van witte en bruine chocolademousse, ziet Max dat ze even haar tafelmanieren vergeet en de zoetigheid haastig naar binnen lepelt. Hij schuift zijn toetje haar kant op. ‘Wil je dat van mij ook hebben? Ik zit vol.’

Juliette knikt gretig. ‘Ik zit vol mag je niet zeggen.’ Snel neemt ze een hapje van zijn bord.

Hij grinnikt. “Zo, die heeft een gezonde eetlust,” zou mijn moeder hebben gezegd.’

Geschrokken legt ze haar bestek neer. ‘Sorry, dit moet ik je ook nog vertellen,’ zegt ze, terwijl ze naar de zoetigheid wijst. ‘Van chocola kan ik ook niet afblijven.’ Er zit een lach verborgen in haar blik als ze hem quasibetrapt aankijkt.

‘Nou, dan ben ik wel benieuwd naar wat je nog meer niet kunt weerstaan.’

‘Dit was het wel zo’n beetje. Alhoewel, dan zijn er ook nog kaas-koekjes. Daar ben ik echt aan verslaafd.’ Ze geeft hem een knipoog wanneer ze het laatste restje chocola doorslikt.

Geen moment is er een pijnlijke stilte gevallen, of hebben ze moeten zoeken naar gespreksonderwerpen. Wat een verademing.

‘Morgen weer samen lunchen?’ vraagt hij.

JULIETTE

Eerder

Ze was dertig toen ze Ralph ontmoette in het Shaffy Theater, waar ze een voorstelling had gespeeld. Ze was samen met de andere spelers naar de foyer gegaan om zich te mengen onder het publiek. Ralph stond ontspannen tegen een muurtje geleund met een biertje in zijn hand. Later, toen ze al een tijdje met elkaar omgingen, had hij verteld dat hij direct werd getroffen door haar opvallende verschijning. ‘Je was zo anders dan de vrouwen die ik kende. Zo mooi, zo imposant en zo levendig. Bijna rennend kwam je binnen. Alles aan jou bewoog, als de herfst op een stormachtige dag. Je haren, de kleurige rok die fleurig om je lange benen heen fladderde, en de gretigheid in je ogen. Het was alsof je bang was iets te missen. Alsof iedere seconde intens geconsumeerd moest worden.’

Hij was goed met woorden. Ze vond het bijzonder dat een man zo vrij over zijn gevoelens durfde te praten en nog meer dat die verliefde gevoelens haar betroffen. Vóór Ralph hadden mannen nauwelijks een rol gespeeld in haar leven. Met haar vader en moeder als voorbeeld was ze huiverig voor het aangaan van een relatie. Ralph liet zich niet tegenhouden, hij zette door.

Hij complimenteerde haar met de vertolking van haar rol en vroeg of ze iets met hem wilde drinken. Hij smeekte haar bijna toen hij haar zag aarzelen en legde een hand tegen haar wang, een intiem gebaar dat haar volkomen verraste. Vanaf dat moment was er geen weg meer terug. Juliette kon geen weerstand bieden aan de twinkeling in de ogen van deze bohemien geklede man, die haar indringend en nieuwsgierig aankeek. Zijn blik maakte haar week, maakte haar lichaam bijna vloeibaar. Diezelfde avond ging ze met

hem mee en belandde in zijn bed. Haar gretigheid was overwel- digend. Als een opgewonden kind gaf ze zich over aan haar honger naar liefde en genegenheid.

Ralph bezat een grachtenpand op de Keizersgracht. Aan de achterkant bevond zich zijn schildersatelier. Hij liet zich inspireren door de New Yorkse hiphop- en graffiticultuur en kopieerde, net als veel andere schilders uit die tijd, het werk van de wereldberoemde graffitikunstenaar Jean-Michel Basquiat. Het schilderen had hij sinds haar komst behoorlijk verwaarloosd. Hun warme rommelige bed voelde als een idyllisch tropisch eiland in volledige afzondering van de normale wereld. Wanneer zij moest optreden maakte ze zich met de grootste moeite los uit zijn omarming en stond met enorme tegenzin op uit het warme nest. Pas in de uren dat zij op het toneel stond, ging Ralph in zijn atelier aan het werk.

Hun eerste jaren samen waren hectisch. Juliette ging op tournee en speelde door het hele land; Ralph werkte aan een nieuwe tentoonstelling. De momenten samen werden steeds schaarser. Dat ging een aantal jaren zo door, tot ze zich realiseerden dat ze steeds minder genoten van de verplichtingen die hun kunstenaarsleven hun oplegde. Ze wilden terug naar de tijd toen ze elkaar net hadden ontmoet. Naar het gevoel van de grenzeloze verliefdheid. Beiden beseften de urgentie om hun levensstijl aan te passen. Wat was belangrijk in het leven? Geld hadden ze zat, daarvoor hoefden ze het niet te doen. Roem? Aanzien? Applaus? Dat was tijdelijk, wisten ze allebei. Voor Ralph lag de oplossing voor de hand. Hij hoefde slechts te stoppen met schilderen: hij was geen gepassioneerde kunstenaar, en hoewel hij er plezier in had, kwam zijn drijfveer vooral voort uit de grote vraag naar zijn werk. Diep in zijn hart beschouwde hij zijn werk als een kopie van de grote graffiti-artisten, waar hij enkele eigen nuances in aanbracht. Het voelde als een trucje. Voor Juliette lag het anders. Zij werkte niet alleen, ze maakte deel uit van een gezelschap dat iets van haar verwachtte. Daar kon je niet zomaar van de een op de andere dag uitstappen.

Ze vond het moeilijk om te stoppen en koos voor een ongebruikelijke weg. Ze begon haar werk te verwaarlozen, verscheen vaak te laat op repetities en was veel minder zorgvuldig in het leren van haar teksten. Dat zorgde voor wrevel bij haar medespelers en vooral bij de regisseur. Bij een volgend stuk kreeg ze geen rol.

Hun leven veranderde. Ze onttrokken zich steeds vaker aan het kunstenaarswereldje, waren minder vaak aanwezig op feesten en verdwenen langzaam maar zeker uit de scene waarin ze voorheen het middelpunt vormden. Ze namen bewust tijd voor elkaar en herbeleefden een tweede verliefdheid tijdens grote reizen. Het penthouse dat ze hadden gekocht, vormde een eerbetoon aan die tijd. Vanuit de zilveren fotolijstjes achtervolgden zijn ogen haar. Samen lachend voor de Eiffeltoren, bij La Scala in Milaan, bij de Dom van Keulen, in het Alhambra, bij het Winterpaleis van Sint-Petersburg en voor een indrukwekkende Mayatempel in Guatemala. Zijn blik was zo intens dat het leek alsof hij zomaar haar kamer kon binnenstappen, haar zou begroeten met een kus, een glas cognac in zou schenken, haar op schoot zou trekken en daarna een Gauloises op zou steken, waar ze om beurten trekjes van namen.

Ralph hield van lekker eten en drinken en dat was aan hem te zien. Daarnaast rookte hij een pakje sigaretten per dag. Hoewel zijn mooie, slanke postuur veranderde en hij een stevige buik ontwikkelde, hield Juliette van hem zoals hij was. De signalen van een verkeerde levenswijze sloegen ze in de wind. De rekening die ze daarvoor moesten betalen kon niet uitblijven. Ralph ontwikkelde een akelige hoest en hij kwam terecht bij de longarts. Op de foto's was te zien dat zijn longen net zo zwartgeblakerd waren als de binnenkant van de schoorstenen van de Hoogovens. Bovendien werd er een levensgrote en zeer kwaadaardige tumor ontdekt. De kankercellen woekerden voort en waren met geen enkele behandeling in toom te houden. Ze verspreidden zich in een razend tempo en tastten alles aan wat nog enigszins gezond was. Het ene na het

andere orgaan viel ten prooi aan de kanker, tot het door zijn hele lijf zat. Chemokuren of bestralingen hadden geen zin meer. Hij was uitbehandeld. De eens zo levenslustige, ijzersterke man veranderde in een wrak. Geholpen door morfine om de pijn te onderdrukken, leefde hij nog enkele maanden tot zijn kracht om te vechten tegen het onvermijdelijke zienderogen afnam. Hij kwam zijn bed niet meer uit. Juliette bleef tegen beter weten in vasthouden aan het geloof en de hoop dat hij nog zou genezen. Het idee hem te moeten verliezen was onverdraaglijk. Het was op een grauwe, kille ochtend in februari dat ook zij besepte dat de strijd was gestreden. De ziekte had gewonnen en ontnam haar het grootste geluk dat haar ooit was overkomen.

JULIETTE

‘Goedemorgen, mevrouw Kamphuis. Hier ben ik dan. Wat kan ik voor u betekenen?’

Wanneer Fedor haar kamer binnenstapt, begint Juliette te stralen. ‘Ha, leuk, een beetje afleiding.’

Hij lacht terug. ‘Is het zo saai hier dat ik, de klusjesman, ook nog eens moet functioneren als entertainer?’

‘Nou, als dat zou kunnen.’ Haar mondhoeken krullen omhoog.

‘Laten we het professioneel houden,’ zegt hij quasi-ernstig.

‘Ja, laten we dat vooral doen.’ Ze kijkt hem met verholen pret aan.

‘Wat valt er hier te repareren?’

Juliette wijst naar haar benen.

Fedor grinnikt. ‘Dat zou ik met alle liefde willen doen, maar ik ben meer van de apparatuur.’

‘Jammer. Kijk dan even naar de waterkoker, die doet het niet meer.’

Hij loopt naar het aanrecht en ziet direct wat er aan de hand is. ‘Misschien de stekker even in het stopcontact steken?’

Ze speelt de onnozele. ‘Ach, wat dom van me. Iets te drinken dan, nu je toch tijd over hebt?’

‘Vooruit, omdat u het bent.’

Vergenoegd kijkt ze hem aan en wijst naar een stoel aan de tafel waar een fles cognac en twee kopjes klaarstaan.

‘Nog iets te vroeg voor mij, zou een kopje koffie kunnen?’

‘Je bent een brave borst. Ga zitten en maak het je gemakkelijk. De krant van vandaag ligt er ook.’

Een week nadat Juliette het huis had betreden, was Fedor aangenomen als nieuwe technische man. In de gangen wordt hij vaak nagekeken. Het is direct duidelijk dat zij niet de enige vrouw is die geïmponeerd is door de klusjesman. Hij draagt altijd een gereedschapsriem die strak rond zijn opvallend smalle taille is aangesnoerd, waarbij de steel van de hamer bij iedere pas tegen de zijkant van zijn heup stoot. Hij beweegt door de zorgvilla met heen en weer wiegende schouders, heeft een brede borstkas en onder zijn werkmansbroek vermoedt Juliette het bestaan van een paar gespierde bovenbenen. Alhoewel hij met zijn tred quasinonchalant probeert over te komen, ziet het er in werkelijkheid houtherig en robotachtig uit. Zijn benen, schouderpartij en armen zitten blijkbaar iedere souplesse in de weg. Het is duidelijk dat hij zich zeer bewust is van de aandacht van vrouwen, en Juliette doorziet dat. Zij kan het echter, net als de anderen, niet laten om achterom te kijken wanneer hij haar passeert.

Wat voor de vrouwen geldt, geldt niet voor de mannen. Die benaderen Fedor met een zekere vijandigheid. Daar zal hij vast geen last van ondervinden: de mannelijke bevolkingsgroep in dit huis is zwaar in de minderheid. Het is nog steeds statistisch bewezen dat mannen eerder overlijden dan vrouwen.

Met heimelijke blikken observeert Juliette Fedor nu vanuit haar kleine open keuken, waar ze in de weer is met het Nespresso-apparaat. Schijnbaar nietsvermoedend zit hij met de opengeslagen krant aan tafel. Deze man intrigeert haar, juist omdat hij zo anders is dan wat ze kent. Hij is het type sportman waar ze zelden mee in aanraking komt, met een lichaam dat duidelijk is gevormd door kracht en de discipline van een dagelijkse gang naar de sportschool, waar hij ongetwijfeld in opperste concentratie de zwaarste gewichten heft. Voor haar geestesoog verschijnt het beeld van een transpirerend mannenlichaam.

Bij haar ouders kwamen alleen beschaafde types over de vloer, mannen die golf en tennis speelden, met zonverbrande gezichten

en keurige polo's. Deze man, met zijn opgepompte biceps die zichtbaar onder zijn shirt spannen, hoort niet in dat rijtje thuis. Alles aan hem straalt fysieke aanwezigheid uit. Sportschooltypes als hij kent ze eigenlijk alleen uit overdreven films; Popeye-figuren die bijna karikaturen zijn. Het enige dat bij Fedor ontbreekt is een tatoeage van een anker, zo eentje die hij zou kunnen laten opzwellen wanneer hij zijn spieren aanspant.

Zijn gezicht past bij de rest: hoekig, met een ruwe kaaklijn en een blik die tegelijkertijd zelfverzekerd en ongepolijst is. Geen verfijning, eerder iets dierlijks. Haar ouders zouden het ronduit ordinair hebben genoemd. Juliette daarentegen vindt hem op een grove manier aantrekkelijk. Hij heeft iets zinnelijks, iets dat niet probeert te behagen maar er simpelweg is – en juist dat maakt dat ze haar blik net iets langer op hem laat rusten dan ze van plan was.

Wanneer hij opkijkt van de krant slaat Juliette haar ogen neer, bijna automatisch, alsof ze wordt betrappt op iets wat niet mag. Het is er in haar jeugd ingeramd. Niet staren! Ze kijkt weg en concentreert zich op de koffiemachine, die plotseling haar volledige aandacht opeist. Zodra ze met de kop koffie naar hem toe loopt wordt het vermoeden dat hij haar heeft zien staren bevestigd door de arrogante grijns die langzaam op zijn gezicht verschijnt. Het is geen brede lach, eerder een korte, zelfverzekerde trek rond zijn mond, alsof hij precies weet welk effect hij op haar heeft. Hij laat zijn ogen net iets langer op haar rusten dan nodig, ontspannen, onderzoekend. Niet vragend, eerder vaststellend. Die blik maakt haar ongemakkelijk en irriteert haar tegelijkertijd. Ze lijkt verdorie meer op een bakvis dan op een vrouw van zeventig.

Juliette gaat tegenover hem zitten, schenkt een flinke bodem cognac in een kopje en zet die direct aan haar mond.

‘Heeft u geen glazen?’

‘Zeker wel. Dit is echter een uitstekende camouflage voor al te nieuwsgierige ogen.’

‘Weet u, u doet me denken aan mijn oma.’